

לעשות מה שצריך

מאת טליה נתנזון, אודליה אלקובי ונהרה סטשבסקי

צוותים והורים יקרים,

במהלך השנה האחרונה ברי העכבר, מרי הנמר ולבבון הארנבון, מלווים את הילדים המתוקים במסגרת תוכנית פסיעות מבית תעצומות.

תוכנית זו עוסקת בתיווך ולמידת מיומנויות חברתיות באופן חוויתי, בשילוב בובות, כללים חברתיים והמשגה באמצעות איורים.

לרגל המצב אנחנו משתפים את כל הילדים, הצוותים וההורים, בסיפור חדש מהתוכנית מתוך אמונה שחיזוק ואימון במיומנויות חברתיות רגשיות מחזק את החוסן שלנו ומסייעים בהתמודדות גם בעיתות חרום.

הכלל החברתי - **לעשות מה שצריך**, המכוון לפעילות יעילה, בשילוב הסיפור הקסום שמצורף, מתאימים לילדים הצעירים ומבוססים על מודל מעש"ה, המעודד עשיה יעילה, המחזירה תחושת שליטה ומוציאה מקפאון וחוסר אונים לצד הבנייה של רצף ההתרחשויות באופן מותאם לגיל.

מוזמנים להקריא אותו לילדים, ולהשתמש בעקרונות שלו לחיזוק כוחות ההתמודדות.

מתפללים אתכם לשקט ולחוסן.

חיבוק

היחידה לגיל הרך - 'תעצומות'

מרי וברי ישבו בביתו של ברי ליד השולחן במטבח ושתו שוקו.
היום הם לא ממהרים לצאת. היום יש חופש והם יכולים לבלות איך שירצו.
”אז מה נעשה היום?” שאל מרי.

ברי ניסה לחשוב על רעיון טוב. אולי ישחקו בלגו ויבנו עיר שלמה? אולי יכינו עוגה טעימה? אולי... אולי...
”אני יודע,” אמר ברי ”בוא נצא לטיול בחורשה שליד הבית של לבבון.”
”זה יהיה כיף!” התלהב מרי, ”חבל שלבבון נסע עם המשפחה שלו ולא יוכל לטייל איתנו. אבל אם נהיה בחורשה, נוכל לראות מתי הם חוזרים הביתה ולהגיד לו שלום.”
”מצוין!” קרא ברי בחיוך גדול, ”אז אני אמלא בתיק כל מה שאנחנו צריכים לטיול ואתה בינתיים תרוץ לבית שלך ותביא משם את מה שצריך וניפגש בחוץ בעוד חמש דקות.”
מרי הנהן ורץ לביתו. ברי לקח את התיק האהוב עליו מארון התיקים והכניס פנימה בקבוק מים, כדורגל, חטיף קטן, שקיות זבל ושני כריכים עם שוקולד.
גם מרי אירגן תיק ושם בו מים, מסטיקים, גולות ופנס. מרי סגר את התיק כדי שכלום לא יפול ויצא החוצה לפגוש את ברי ושניהם הלכו יחד בשמחה לחורשה.
מרי וברי כל כך נהנו בחורשה. הם שיחקו במחבואים וטיפסו על עצים, בנו לעצמם ”מחנה” וערכו לעצמם פיקניק עם האוכל הטעים שהביאו.
הם כל כך היו שקועים במשחק, שלא שמו לב שהשמיים התמלאו בעננים ורוח החלה לנשב ופתאום, באמצע שמרי כיוון את הגולה שלו במשחק, התחיל לרדת גשם חזק, הרוח העיפה עלים רבים ושרקה בעוצמה, העצים התנועעו מצד לצד והכל היה אפור וחשוך. ברי ומרי הביטו אחד בשני ולא ידעו מה לעשות.
”אולי נרוץ הביתה?” שאל ברי וקולו רעד בפחד. ברי לא הספיק לסיים את המשפט והם שמעו רעש חזק וראו ברק גדול בשמיים.
”אמאל’ה!!!” צעק ברי, ”מה נעשה?” הגוף שלו ממש רעד. ”מרי, אני מרגיש כאילו הגוף שלי הפך לקרח! אני מפחד.”
מרי הרגיש שגם הלב שלו דופק במהירות. הוא לא הצליח לחשוב מה כדאי לעשות. כל הרעיונות נעלמו לו. מה הם יעשו? הכל רועש וחזק ומפחיד. מרי ניסה להתרכז: ”ברי, אנחנו ביחד ואנחנו יודעים לחשוב על רעיונות טובים. בוא נראה מה אנחנו יכולים לעשות.”
ברי נשם גם הוא נשימה עמוקה ”אתה צודק מרי. הכי חשוב שנחפש מקום שנוכל להיות מוגנים שם עד שהכל יגמר.”
הם הסתכלו סביבם על העצים בחורשה ופתאום מרי קרא: ”ברי, תסתכל לשם! יש שם עץ גדול עם גזע חלול, יש בו פתח ואפשר להכנס אליו. כמו בית קטן.”
מרי וברי לקחו את התיקים ורצו במהירות אל העץ. הם נכנסו לתוכו והרגישו קצת יותר מוגנים מהסערה, אבל הגזע היה קטן וחשוך והם המשיכו להירטב מהגשם.
”אולי נחפש בתיק שלנו אם משהו יכול לעזור,” אמר ברי.
מרי וברי פתחו את התיקים ובדקו מה יש להם.

“תראה!” קרא מרי, “שכחתי שהבאתי פנס. הנה, אני אתלה אותו כאן על השפיץ הקטן הזה.” מרי תלה את הפנס ובאמת היה נעים יותר עם האור הקטן.

“תראה מה אני מצאתי!” אמר ברי והוציא את שקיות הזבל, “הבאתי שקיות כדי שננקה את הלכלוך שלנו, אבל אנחנו יכולים להשתמש בהם כמעילי גשם. הם מספיק גדולים כדי לעטוף אותנו.”

ברי קרע חור בתחתית של כל שקית בשביל הראש ועוד שני חורים לידיים והם לבשו את השקיות מעל הבגדים, ממש כמו הסינרים שלובשים בגן כשמציירים בגואש.

מרי וברי הסתכלו אחד על השני וקצת חייכו. למרות הרעש, הגשם, הרוח והברקים, הם היו יחד והצליחו לחשוב על מעשים שיעזרו להם.

“כדאי גם שנשתה מים...” אמר מרי “מרוב פחד הפה שלי התייבש לגמרי.” מרי שתה והגיש לברי כדי שישתה גם הוא. הם שתו רק “שלוך” אחד כי הרגישו שכשמפחדים, קשה לשתות הרבה.

ברי ומרי נצמדו זה לזה והרגישו שזה עוזר להיות יחד. הם הביטו החוצה ושמו לב שהסערה נחלשת. הם המשיכו לחכות עד שהגשם פסק לגמרי והעננים החלו להתפזר.

מרי עזר לברי לצאת מתוך הגזע, והם יצאו לאט מהחורשה כדי לא להחליק על האדמה הרטובה.

פתאום הם שמעו קול שקורא להם: “מ-ר-י, ב-ר-י, איפה אתם?”

“זה לבבון!” אמר ברי וקרא: “לבבון, אנחנו כאן, אנחנו כאן!” מרי נופף גבוה עם הידיים כדי שלבבון יוכל לראות אותם.

“הנה אתם!” קרא לבבון ומיהר אליהם. “אתם בסדר? איך הסתדרתם בסערה הזאת?”

“בהתחלה לא שמנו לב שהסערה הגיעה,” אמר ברי, “ופתאום היה רעש וגשם ורוח וברקים וכל כך נבהלנו...”

“נכון!” אמר מרי, “אבל אז הזכרתי לברי שאנחנו ביחד ויש לנו רעיונות מצויינים יחד ובאמת מצאנו מקום שיגן עלינו בתוך גזע של עץ.”

“רגע, ומה זה השקיות האלו שיש עליכם?” שאל לבבון.

“זה היה הרעיון שלי,” אמר ברי, “הכנתי לנו מעילי גשם מהשקיות שהיו בתיק שלי.”

“זה רעיון מצויין!” אמר לבבון, “ולא פחדתם בחושך שבתוך גזע העץ?”

“לא היה לנו חשוק,” אמר מרי, “תליתי לנו את הפנס כמו מנורה קטנה אז הוא עזר לנו.”

“וגם שתינו מים כדי להשאר חזקים,” סיפר ברי.

לבבון חיבק את החברים האהובים שלו. “אתם פשוט החברים הכי חכמים שיש! למרות שנבהלתם ופחדתם, הצלחתם לעשות מעשים כדי לעזור לעצמכם, הייתם פעילים ועשיתם בדיוק את מה שצריך! אני בטוח שכולם ירצו לשמוע על כל הרעיונות הטובים שחשבתם עליהם. בואו, אני אלווה אתכם לבית שלכם ונשתה שוקו חם.”

ושלושת החברים נתנו ידיים והלכו יחד בחזרה הביתה.

